

Култура

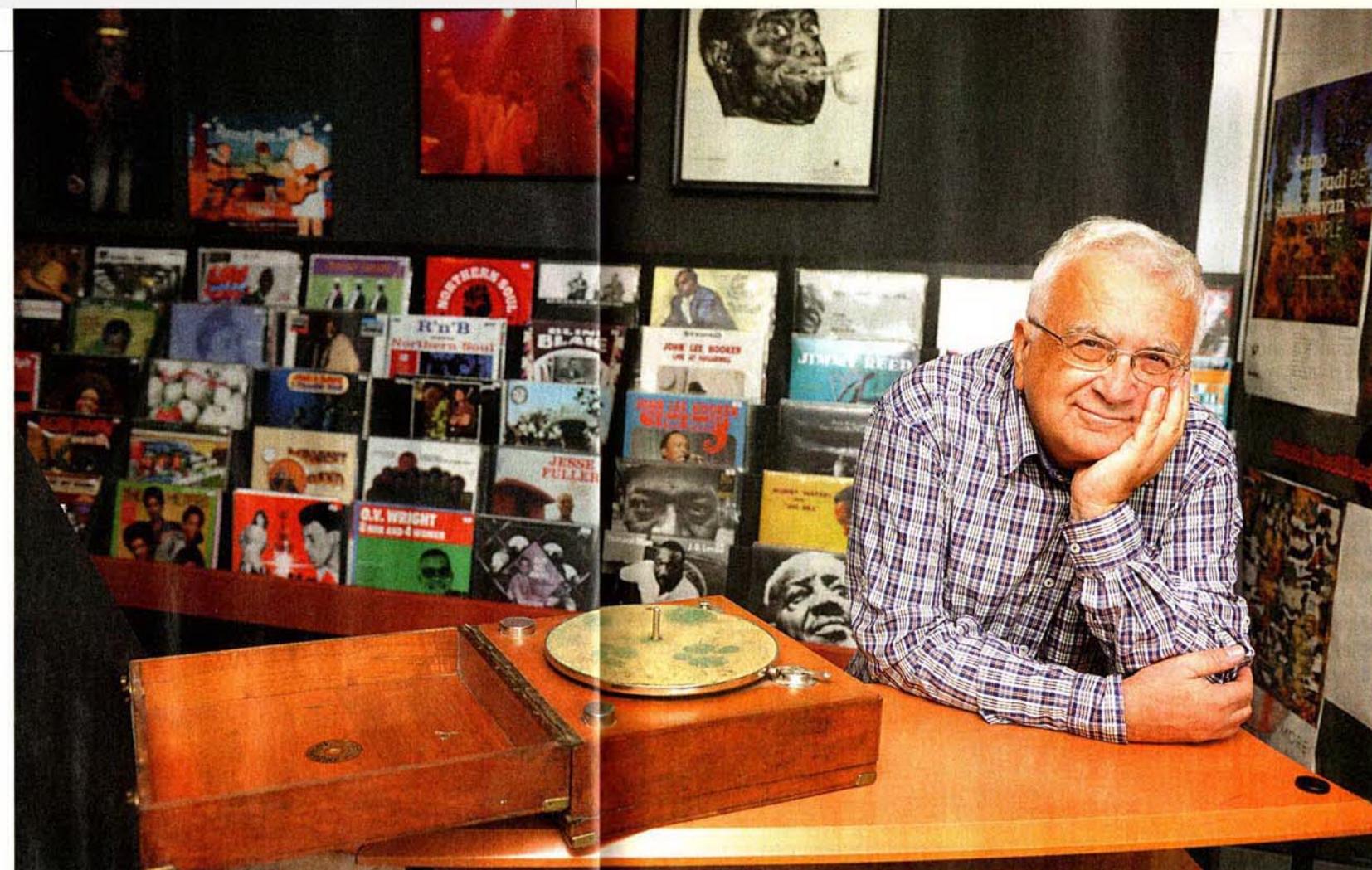
међу народ. Догађај је заправо био најава фестивала „Паралел“, који ће у петак, 9. октобра у Миксер хаусу, посебну почаст одати управо Жикици Симићу. Наступиће тада понајбољи представници актуелне рок сцене Србије, са Срђаном Гојковићем Гилетом из „Електричног оргазма“, Владимиром Коларићем Колетом из „Великог презира“, Бојаном Слачалом из „Артан Лилија“, али и занимљивим ауторима попут Краља Чачка и Ане Ђурчин. Репертоар ове супергрупе ће чинити аутори и бендови које је Симић учинио култним још откако се 1985. захуктао његов тајанствени воз: Од Боба Дилана и Грема Парсонса, преко Violent Femmes, до Hüsker Dü и My Morning Jacket.

Људи једноставно одбијају да прихвате да емисија Жикице Симића више неће бити.

ТО НАС ВРАЋА на почетак приче о „Тајанственом возу“, али и укупној културној сцени Београда и Србије осамдесетих година, која данас као да преживљава своје последње дане. У то време, Симић је бирао музiku за култне емисије Душка Радовића на Студију Б, о „Тајанственом возу“ су се писали текстови и анализе и све је имало одређену тежину. Шта (нам) се то десило у међувремену?

„Систем вредности је био другачији. Неке ствари су се вредновале. Када Душко Радовић направи емисију, то је нешто објективно важно. То су ауторитети, и није било битно питање колико ће људи то да слуша, ни колико ће реклами да буде у тој емисији. На други начин су се вагале ствари. А да нас? Мислим да би и Душко Радовић даје жив прошао исто као ја. Никог то више не занима. Нешто друго се гледа, нешто друго је важно. Важан је новац. Пара су постале много важне“, каже Симић.

Борба за опстанак „Тајанственог воза“ зато има обрисе сукоба светова који се одвијају пред нама: Сударају се интегритет и безличност, вредности и моћ, Београд и Београд на води, емоције и паре. Симић препричава сусрет с једном тинејџерком, која га збуњено гледа када је пита шта чита од књига

**Ти, човече,
не можеш да
проверујеш да такав
свет одлучује
о судбини и
будућности. Приче
људи који су код
нас испливали
на површину и
које гледамо у
скупштинским
клупама и на
седницама разних
форума не могу
се превести на
рокерски језик**

ових дана, јер је њен једини одговор да по цео дан „виси“ на Фејсбуку и Инстаграму.

„Концерт 9. октобра и награда ‘Тања Петровић‘ на неки начин нису награда мени, него показују да још увек постоји неки свет који егзистира на маргинама и чува свој интегритет који неће да прода банкарима, политичарима, тајкунима, старлетама, криминалцима који постају ТВ звезде“, каже Симић.

Он бар зна како изгледа имати посла с нитковима. Децењијама је радио као психолог у затворској болници, где му је посао био да проникне у душу убица, силоватеља и осталих криминалаца. У душе тајкуна, политичара, банкара и мутикаша опште праксе ипак је теке проникнути.

„Радећи у затворској болници упознао сам те људе који су на маргини, баве се опасним стварима и живе опасан живот. С друге стране, слушајући рок музiku препознао сам да се ту ради о истим стварима, али ту постоји елаборација која све то митологизује, романтизује и даје му посебан обол.

Ти људи су јако опасни, зли, тешки и покварени, али када се њихове приче повежу с рокерском митологијом и по гледом на свет, то постане нешто лепо. Међутим, ја мислим да се животи људи који нама одређују живот не могу превести на рокерски језик. Погледајте серију *House of Cards*. Ти, човече, не можеш да проверујеш да такав свет одлучује о судбини и будућности. Приче људи који су код нас испливали на површину и које гледамо у скупштинским клупама и на седницама разних форума не могу се превести на рокерски језик“, тврди он.

СИМИЋ СМО ОВОГ лета срели и на драгоценом фестивалу „Sea Rock“ у Котору, где је наступио још један херој „Тајанственог воза“, легендарни музичар Чак Профет, некад из састава „Green on Red“. Профет је тада, у бајковитом окружењу Старог града Котора, рекао публици да се град више не може бранити зидинама од спољних непријатеља, јер непријатељ сада долази изнутра, уз поруку: „Чувате се банкара!“

„То код нас долази на вулгаран и агресиван начин. Својевремено је један јужњачки рокер причао да тамо постоји трава која се зове кудзу, која расте сама и не може да се контролише. Ако је не би секли, све би она прекрила. Та пошаст је дошла по своје и полако прекрива све. Кудзу блуз! Ми можемо сада да седимо овде, пијемо пиво и причамо о прошlim временима. То је једино што можемо да радимо“, каже Симић.

Он признаје да је у тешкој ситуацији и да није у прилици да било коме дели лекције о томе да треба бити борбен и кочоперан.

„Сустижу ме године, у пензији сам, укидају ми ове емисије. Суочавам се са брисаним простором и једним временом на чијем крају тачно знам шта је. Не знам како ћу да се снаћем у том путу преда мном и како ћу то све да превивим. И шта ја сад радим? Читам неке књиге које сам некад давно читao, преврћем неке успомене, сећам се неких сјајних фудбалера и свега тога око чега сам градио свој свет. Никад нисам успео да га сачувам до краја, јер су увек долазили неки варвари који су

га рушили, али ја чувам те циглице и коцкице и покушавам да њима и даље жонгирам и да се заварајам још то неко кратко време које ми је, ето, остало“, каже Симић.

Нови свет агресиван је према свим уверењима и вредностима из којих стоји „Тајанствени воз“, али остаје чињеница да они људе попут Жикице Симића никад не могу да имају.

„Не занимља њих људи као ја. Њих занимају маса, број, 51 посто. Није важан један посто, јер тамо где је 51 посто, тамо су власт, моћ, све“.

Ипак га питамо: Када груну гитаре сутра на фестивалу „Паралел“, тај један посто ће да изгледа већи? „Не изгледа већи, али изгледа значајнији. Мислим да то има неки значај и добро је да тај један посто постоји, било би страшно да га нема. Из њега ће можда да никне нешто боље“.

И ЗАИСТА, ШТА је друго улога рокенрола, ако не да без компромиса гура прст у око систему? Боб Дилан ни у 74. години није изгубио на оштрини, иако је и сам примао одликовања из руке председника САД. Преслушате ли његове нове албуме, отвориће вам се слика савременог света огрезлог у насиљу и безочности, где моћници „радо плаћају крвљу, али никако својом“.

„Да, кад ти каже Боб Дилан да си изгубио битку, онда се бар добро осећаш“, каже Симић.

А шта је са одметницима, скитничама и десперадосима из шпице емиције „Доле на углу“ данас? Симић у одговору посеже за речима једног од својих рокерских хероја, живописног рокенрол антихероја америчког Југа, Тава Фалка.

„Они су увек били на маргини, али их је макар раније већина ипак перципирала као нешто што је океј. Али, ако си прави одметник и десперадос, снаћи ћеш се и у оваквој ситуацији. Волим да кажем да рокенролу није место на ТВ дневнику, на политичким скуповима и академијама, него са стране, у неком клубу, кафани...“, каже Симић.

Гитаре су наштимоване, крагна је подигнута, пиво је попијено; у ваздуху је само остало питање: Ко ће победити, кудзу или десперадос? **НИН**